

Arrest

nr. 186 735 van 12 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAES, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 december 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.12.2014 werd ingediend door :

(...)

met als voogd: mevrouw (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat ‘een reeds aangevatte studie en opleiding op zich die zich over meerdere jaren uitstrekt op zich als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.’ Dit element kan echter onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. We dienen op te merken dat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde en of nationale veiligheid zou betekenen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De raadsman van betrokkene haalt aan dat betrokkene alhier bij haar tante mevrouw Yeba Victorine verblijft en verwijst terdege naar artikel 475bis e.v. van het Burgerlijk Wetboek inzake pleegvoogdij daar haar tante, haar pleegvoogd zou kunnen worden. Men laat echter na om te specificeren waarom dit een buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoont dat er stappen zouden ondernomen zijn inzake een pleegvoogdij, laat staan dat dit een buitengewone omstandigheid zou kunnen vormen. Bovendien merken wij op dat betrokkene verklaart heeft dat haar beide ouders, halfbroer en zus nog steeds in Kameroen verblijven. De aanvraag kan aldus perfect in het land van herkomst gebeuren.

De raadsman van betrokkene haalt verder aan dat betrokkene als minderjarige niet in staat zou zijn om enige vraag te richten tot de bevoegde overheid in het land van herkomst, aldus Kameroen, gezien onder meer haar aanwezigheid in Frankrijk en dit voorafgaand aan haar aankomst in België. Opnieuw dienen wij te stellen dat dit element niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Op 30.06.2015 werd mevrouw Jeannette Mukasafari aangeduid als betrokkene wettelijke voogd. Met bijhorende bijlage 38 wordt aan de voogd bevolen om haar pupil terug te brengen naar de plaats waarvan zij gekomen is. De minderjarigheid van betrokkene kan aldus onmogelijk als geldig excuus aanvaard worden. Bovendien merken wij op dat betrokkene vader en moeder nog steeds in Kameroen verblijven. Een terugkeer is aldus zeker mogelijk. Wat betreft haar verblijf in Frankrijk dienen wij tevens

op te merken dat betrokkene niet aantoont waarom dit een buitengewone omstandigheid zou moeten vormen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.1.1. In haar syntheseseminarie zet de verzoekende partij haar eerste middel uiteen als volgt:

"De gemachtigde administratieve overheid vergist zich in de gegeven motivatie met betrekking tot de ontvankelijkheidstoets via het begrip "buitengewone omstandigheden", door de motivatie een reeds aangevatte studie en opleiding op zich die zich over meerdere jaren uitstrekt op zich als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd." Dit element kan echter onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. We dienen op te merken dat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf.

Verwerende partij voert in de nota onder meer aan dat dat door o.m. te verwijzen (weer te geven) naar de motivatie van de bestreden beslissing, verzoekster blijk geeft er kennis van te hebben en vervat in de bestreden beslissing, zodat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek, wat niet kan geheel gevolgd worden.

Er is namelijk een onderscheid te maken.

Immers de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft principieel tot doel om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat deze kan beoordeeld worden, waarbij de overheid ook de juridische en feitelijke overwegingen dienen weer te geven waarop de beslissing gesteund gaat. In casu is de loutere of formele motiveringsplicht weergegeven en gekend, derhalve het doel ervan dus bereikt, wat kan worden aanvaard.

Maar wegens de gegeven kritiek, geldt dit niet aldus voor de materiële motiveringsplicht.

In de nota verwijst verwerende partij naar de bestreden beslissing - die geheel werd weergegeven - om vervolgens te concluderen dat:

"Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

En tevens dat:

"De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

En besluit vervolgens onder meer:

"De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels."

Hier wordt beklemtoont dat er een grondig onderzoek werd gevoerd van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij kenmerken. Dit is wel betwistbaar en wordt betwist.

De Raad heeft wel niet de bevoegdheid om bij de beoordeling van de motiveringsplicht, haar beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid in het kader van artikel 9bis,

maar wel of in het kader van het uitoefening van het wettelijk toezicht, de bevoegde overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tót haar besluit is kunnen komen.

De vraag is of de overheid binnen dit kader ook niet aan feitenvinding dient te doen en binnen haar zorgvuldigheid de juistheid van de feiten, waarop zij haar beslissing steunt, dient na te gaan. De Raad kan deze toets wel uitvoeren en in deze zin nagaan of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tót de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

In haar motivatie stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris onder meer dat

We dienen op te merken dat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf.

Terwijl kennelijk dan toch geen van deze gegevens ter staving van de aangevoerde motivering werden bijgebracht, of onderzocht waaruit redelijkerwijs afleidbaar dat hetgeen wordt aangevoerd inzake een gelijkwaardige scholing in het land van herkomst ook juist is of zou zijn.

M.a.w. moet door zulke bewering aan te voeren, ook niet het onderwijs, minstens het opleidingstraject in het land van herkomst, eerst zelf niet realistisch worden bekeken, waarbij dan in acht genomen het belang van het kind als uitgangspunt wordt genomen bij het beoordelen van het begrip "buitengewone omstandigheid" ook al zal dit leiden tot een eerdere tijdelijke verblijfsvergunning.

Bezwaarlijk kan worden gesteld dat de kwaliteit van het Belgische onderwijs gelijk of niet hoger zou zijn dan dit van het moederland van verzoekster, reden waarom ook het onderwijs in België werd aangevat en gelegen binnen een veilige familiale context, zoals bewezen.

Verzoekster haar land van oorsprong, Kameroen - althans toch via de publiek beschikbare informatie verstrekt door het ministerie van Buitenlandse zaken, is zeker niet als veilig gekwalificeerd, o.m. wat binnenlands verkeer betreft wegens criminele gewapende bendes, tevens is dit land officieel in staat van oorlog is met de terroristische organisatie Boko Haram, waarvan via de média voldoende terreurdaden tegen schooljeugd gekend zijn, o.m. ontvoeringen van schoolmeisjes. (stuk 10)

Verzoekster haar educatieve mogelijkheid in België, zoals deze zich voordoet, thans ontnemen zou haar gehele verdere toekomst zonder meer erg negatief belasten, zelfs geheel onmogelijk maken. Het feit dat dit gebeurt tijdens een illegaal verblijf, zoals te dezen, doet echter geen afbreuk aan een basisrecht op onderwijs. Juist teneinde aan deze illegaliteit inzake verblijf - zelfs indien tijdelijk tot na haar volledig schooleducatie - een oplossing te bieden werd beroep gedaan op de uitzonderingsprocedure die artikel 9 bis biedt.

Stellen dat hieraan moest gedacht worden alvorens het land van herkomst te verlaten, is de klok in feite terugdraaien en elke aanvraag reeds ab initio bezwaren met een concrete zeer moeilijke bewijslast, zeker indien het tijdstip van aanvraag en de daarmee beoogde doelstelling, schooleducatie, en het tijdstip van het verlaten van het land van herkomst, ver uit elkaar liggen zoals te dezen en bij dit vertrek blijkbaar niet onmiddellijk aan België en een educatie aldaar werd gedacht.

Tevens stelt zich ook de vraag of de schooleducatie in het land van herkomst nog zo maar kan worden opgepikt en hierop wel kan worden aangesloten, terwijl de studie in België en op een behoorlijk kwalitatief niveau in de gevolge huidige cyclus, zich nog tót na 2016 zal uitstrekken. Deze vraag blijft uitgaande van de administratieve overheid onbeantwoord, terwijl er in feite wel wordt naar gealludeerd.

Ook is het niet aangewezen dat verzoekster zich naar haar land van herkomst terug zou moeten begeven, ook nu en indien tijdelijk, en haar studie onderbreken teneinde aldaar de gewone procédure te volgende via de in dit land aanwezige diplomatieke of consulaire post, welke nog geen garantie of zekerheid geeft aan verzoekster om daarna nog haar studie in haar huidige onderwijsinstelling te kunnen hernemen en vervolledigen.

Deze afwegingen maken aannemelijk dat wel een buitengewone omstandigheid wordt aangetoond.

Het middel komt gegrond voor."

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende"

wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen om vervolgens elk van de elementen te behandelen.

De Raad besluit derhalve dat *in casu* voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij maakt immers niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij aanvaardt in haar synthesesamenvatting dat de formele motivering werd weergegeven en gekend is, zodat het doel van de formele motiveringsplicht bereikt is.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu dient de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1.4. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor

het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partij indiende onontvankelijk bevonden en oordeelde de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.5. De verzoekende partij betwist het motief betreffende de reeds aangevatte studie en opleiding, dat luidt als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat ‘een reeds aangevatte studie en opleiding op zich die zich over meerdere jaren uitstrekt op zich als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.’ Dit element kan echter onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. We dienen op te merken dat betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf.”

Zij stelt dat kennelijk geen van deze gegevens ter staving van de aangevoerde motivering werden bijgebracht, of onderzocht waaruit redelijkerwijze afleidbaar is dat hetgeen wordt aangevoerd inzake gelijkwaardige scholing in het land van herkomst ook juist is of zou zijn. De verzoekende partij stelt zich met andere woorden de vraag of, door zulke bewering aan te voeren, ook niet het onderwijs, minstens het opleidingstraject in het land van herkomst, eerst zelf niet realistisch worden bekeken, waarbij dan in acht genomen het belang van het kind als uitgangspunt wordt genomen bij het beoordelen van het begrip ‘buitengewone omstandigheid’, ook al zal dit leiden tot een eerdere tijdelijke verblijfsvergunning. Zij vervolgt dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat de kwaliteit van het Belgische onderwijs gelijk of niet

hoger zou zijn aan dit van haar moederland, reden waarom ook het onderwijs in België werd aangevat en gelegen binnen een veilige familiale context. Zij wijst er op dat haar educatieve mogelijkheid in België, zoals deze zich voordoet, thans ontnemen haar gehele verdere toekomst zonder meer erg negatief zou belasten, zelfs geheel onmogelijk maken. Zij meent ook dat het feit dat dit gebeurt tijdens illegaal verblijf geen afbreuk doet aan het basisrecht op onderwijs. Zij wijst er op dat juist teneinde aan deze illegaliteit inzake verblijf een oplossing te bieden beroep werd gedaan op de uitzonderingsprocedure van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat stellen dat hieraan moest gedacht worden alvorens het land van herkomst te verlaten, de klok in feite terugdraaien is en elke aanvraag *ab initio* bezwaren met een concrete zeer moeilijke bewijslast, zeker indien het tijdstip van de aanvraag en de daarmee beoogde doelstelling, schooleducatie, en het tijdstip van het verlaten van het land van herkomst, ver uit elkaar liggen zoals te dezen en bij dit vertrek blijkbaar niet onmiddellijk aan België en een educatie alhier werd gedacht. De verzoekende partij stelt zich ook de vraag of de schooleducatie in het land van herkomst nog zo maar kan worden opgepikt en hierop wel kan worden aangesloten, terwijl de studie in België en op een behoorlijk kwalitatief niveau in de gevolgde cyclus, zich nog tot na 2016 zal uitstrekken, dat deze vraag uitgaande van de administratieve overheid onbeantwoord blijft terwijl er in feite wel wordt naar gealludeerd. Voorts vindt de verzoekende partij het ook niet aangewezen dat zij zich naar haar land van herkomst zou moeten begeven, ook nu en indien tijdelijk, en haar studie onderbreken teneinde aldaar de gewone procedure te volgen via de in dit land aanwezige diplomatieke of consulaire post, welke nog geen garantie of zekerheid geeft aan de verzoekende partij om daarna nog haar studie in haar huidige onderwijsinstelling te kunnen hernemen of vervullen. Zij meent dat deze afwegingen aannemelijk maken dat wel een buitengewone omstandigheid wordt aangetoond.

3.1.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij lijkt te menen dat in de bestreden beslissing te lezen staat dat de verzoekende partij in het land van herkomst een gelijkwaardige scholing kan bekomen, doch stelt de Raad vast dat dergelijke motieven geenszins in de bestreden beslissing terug te vinden zijn. In de bestreden beslissing wordt betreffende de reeds aangevatte studie en opleiding die zich over meerdere jaren uitstrekt gemotiveerd dat dit geen buitengewone omstandigheid is, daar de verzoekende partij niet aantoont dat scholing niet kan verkregen worden in het herkomstland, dat tevens de scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het herkomstland te vinden is en dat de verplichte scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij het onderwijs of het opleidingstraject in het land van herkomst diende te onderzoeken waarbij het belang van het kind als uitgangspunt dient te worden genomen en zich ook de vraag stelt of de schooleducatie in het land van herkomst nog zo maar kan worden opgepikt en hierop wel kan worden aangesloten, terwijl de studie in België en op een behoorlijk kwalitatief niveau in de gevolgde cyclus, zich nog tot na 2016 zal uitstrekken, waarbij zij opmerkt dat deze vraag uitgaande van de administratieve overheid onbeantwoord blijft terwijl er in feite wel wordt naar gealludeerd, tracht zij in feite de bewijslast inzake het bestaan van buitengewone omstandigheden die op haar rust door te schuiven naar de verwerende partij. Het weze herhaald dat het de vreemdeling toekomt om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. De Raad wijst er bovendien op dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij dat zij van de vreemdeling die de aanvraag indient en dus de bewijslast draagt, vraagt dat zij haar beweringen staft.

Ook waar zij argumenteert dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat de kwaliteit van het Belgische onderwijs gelijk of niet hoger zou zijn aan dit van haar moederland – reden waarom ook het onderwijs in België werd aangevat en gelegen binnen een veilige familiale context –, wijst de Raad er opnieuw op dat dergelijke motieven geenszins in de bestreden beslissing terug te vinden zijn, zodat haar kritiek niet dienstig is. Ten overvloede wijst de Raad er op dat het recht op onderwijs er niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht of een machtiging tot verblijf moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. In zoverre de verzoekende partij zou wensen aan te voeren dat zij enkel in België onderwijs kan volgen daar zij enkel in België een veilige familiale context heeft, wijst de Raad er op dat zij de motieven van de bestreden beslissing waarin er op wordt gewezen dat zij verklaart heeft dat haar beide ouders, halfbroer en zus nog steeds in Kameroen verblijven en haar aanvraag aldus perfect in het land van herkomst kan gebeuren, niet betwist. Bovendien werd in de aanvraag van de verzoekende partij geenszins aangevoerd dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij daar niet in de

mogelijkheid was om onderwijs te volgen 'gelegen binnen een veilige familiale context' , zodat het ook de verwerende partij niet toe kwam hieromtrent verder te motiveren.

Waar de verzoekende partij er op wijst dat haar educatieve mogelijkheid in België, zoals deze zich voordoet, thans ontnemen haar gehele verdere toekomst zonder meer erg negatief zou belasten, zelfs geheel onmogelijk zou maken, merkt de Raad op dat deze veronderstelling niet aangetoond wordt, precies omdat de scholing dewelke de verzoekende partij behoeft, bij gebrek aan andersluidend bewijs, in het land van herkomst beschikbaar is enerzijds en een eventuele tijdelijke korte verwijdering naar het land van herkomst om aldaar een reguliere aanvraag in te dienen in toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet niet, zonder meer, hoeft te betekenen dat haar gehele verdere toekomst zonder meer erg negatief zou belast worden of geheel onmogelijk gemaakt worden. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die duiden op het tegendeel.

Waar de verzoekende partij meent dat het feit dat scholing verkregen werd tijdens illegaal verblijf geen afbreuk doet aan het basisrecht op onderwijs, dat net, teneinde aan deze illegaliteit inzake verblijf een oplossing te bieden, beroep werd gedaan op de uitzonderingsprocedure van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Waar verzoekende partij meent dat stellen dat hieraan moest gedacht worden alvorens het land van herkomst te verlaten, in feite de klok terugdraaien is en elke aanvraag *ab initio* bezwaren met een concrete zeer moeilijke bewijslast, zeker indien het tijdstip van de aanvraag en de daarmee beoogde doelstelling, schooleducatie, en het tijdstip van het verlaten van het land van herkomst, ver uit elkaar liggen zoals te dezen en bij dit vertrek blijkbaar niet onmiddellijk aan België en een educatie alhier werd gedacht, stelt de Raad opnieuw vast dat dergelijke motieven – als zou de verzoekende partij hieraan moeten gedacht hebben alvorens haar herkomstland te verlaten – geenszins in de bestreden beslissing terug te vinden zijn. De kritiek van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

Ten overvloede herinnert de Raad eraan dat in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de bewijslast bij de verzoekende partijen ligt, die de plicht heeft om in haar aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Het komt aan de verzoekende partij toe om in de verblijfsaanvraag die elementen aan te voeren die volgens haar een terugkeer problematisch maken in het licht van haar scholing. Er kan tevens verwezen worden naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). De Raad wijst er op dat de verwerende partij, in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888) en de verzoekende partij nalaat op concrete wijze aan te tonen dat de overwegingen van de verwerende partij kennelijk onredelijk zouden zijn (RvS 22 februari 2007, nr. 168.177).

Waar de verzoekende partij nog stelt dat er bij het indienen van de aanvraag geen garantie of zekerheid is dat zij daarna haar studie haar huidige onderwijsinstelling zal kunnen hernemen of vervolledigen, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij deze omstandigheid niet heeft aangehaald in haar aanvraag, terwijl het de verzoekende partij toekwam in haar aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

3.1.7. Voorts betoogt de verzoekende partij dat haar land van oorsprong, Kameroen, althans via de publieke beschikbare informatie, zeker niet als veilig kan worden gekwalificeerd, onder meer wat het binnenlands verkeer betreft wegens criminele gewapende bendes, en gelet op het officieel in staat van

oorlog zijn met de terroristische organisatie Boko Haram waarvan via de media voldoende terreurdaden tegen schooljeugd gekend zijn, onder meer ontvoeringen van schoolmeisjes.

De Raad wijst er nogmaals op dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Uit de aanvraag van 31 december 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, blijkt niet dat de verzoekende partij de veiligheidssituatie omwille van het binnenlands verkeer gelet op criminele gewapende bendes en het officieel in staat van oorlog zijn met de terroristische organisatie Boko Haram, opgaf als een buitengewone omstandigheid waarom het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

3.1.8. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Ook met de herhaling van haar argumenten in haar aanvraag en de stelling dat zij het ook niet aangewezen vindt dat zij zich naar haar land van herkomst zou moeten begeven, ook nu en indien tijdelijk, en haar studie onderbreken teneinde aldaar de gewone procedure te volgen via de in dit land aanwezige diplomatieke of consulaire post, toont de verzoekende partij niet aan dat het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen en dat de verwerende partij kennelijk onredelijk is geweest in haar beoordeling van deze elementen.

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij kennelijk niet akkoord is met de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt, en de door haar aangevoerde elementen naar mening van verzoekende partij wél buitengewone omstandigheden uitmaken, volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is bijgevolg ongegrond

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2 van het Aanvullend protocol van 20 maart 1952 bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het Aanvullend Protocol bij het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partij licht in haar synthesesamenvatting het tweede middel toe als volgt:

“Recht op onderwijs:

Niemand zal het recht op onderwijs worden ontnomen. Bij de uitoefening van alle functies welke de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt zal de Staat het recht eerbiedigen van de ouders om (voor hun kinderen) zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren welke overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen.

Verwerende partij voert onder meer aan dat:

“Daargelaten de vraag uit artikel 24 van de Grondwet en artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM een zeker non-refoulement verbod kan worden afgeleid, wenst de verweerder te benadrukken dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 9 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e. v.).

Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput.

Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan.”

Verzoekster is als minderjarige gerechtigde om in België onderwijs te volgen, waarbij abstractie dient gemaakt van haar al of niet legaal verblijf.

De school heeft verzoekster ook ingeschreven en ondersteund haar volledig in haar keuze en opleiding, blijkens de voorliggende bewijsstukken.

Het is derhalve niet wenselijk - kennelijk zelfs strijdig met het artikel 2 in het voornoemde aanvullend protocol - om louter op grond van een illegaal verblijf het recht op onderwijs te onttrekken aan een minderjarige, terwijl geen gewaarborgde of ten minste vergelijkbare educatieve en kwalitatieve normen

kunnen geboden worden in haar land van herkomst, of waarvan het bestaan zeker en ten minste zeer dubieus is. Daarenboven, zoals in het eerste middel aangevoerd, de overheid gebruikte juist de omgekeerde bewering tot het verwerpen van het bestaan van een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij geeft ook toe dat uit artikel 2 van het Aanvullend Protocol, alsook uit artikel 24 G.W. een zeker non-refoulement (niet terugzenden) afleidbaar is.

Op zich kan dit afwegen van de rechten op onderwijs van een minderjarige studerende en de gevolgen hiervan op de individuele toestand van deze minderjarige, door verlies van schooljaar of vervulde opleiding, wel als een buitengewone omstandigheid gelden.

Deze afweging kan zeker ook in dit kader worden gemaakt, waarbij het belang van het (studerende) kind dient benadrukt, en van waaruit de voorliggende vraag dient beoordeeld.

Het middel komt gegrond voor.”

3.2.2. De verzoekende partij verwijst naar het recht op onderwijs zoals gegarandeerd in het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM. De Raad wijst erop dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). De verzoekende partij kan dan ook niet nuttig verwijzen naar het feit dat zij als minderjarige gerechtigd is om in België onderwijs te volgen waarbij abstractie dient gemaakt te worden van haar al dan niet legaal verblijf. Immers is het inderdaad zo dat de verzoekende partij als minderjarige een recht heeft op onderwijs gedurende haar verblijf in België, waarbij het al dan niet legaal karakter van het verblijf niet bepalend is, doch is het niet zo dat uit het recht op onderwijs een verblijfsrecht kan worden geput. De verzoekende partij toont niet aan dat zij haar recht op onderwijs niet kan uitoefenen in haar land van herkomst waardoor aldus de aangevoerde scholing *in casu* niet foutief of op kennelijk onredelijke wijze niet werd weerhouden als buitengewone omstandigheid waarom de verzoekende partij de verblijfsaanvraag niet kan indienen in het herkomstland.

In zoverre de verzoekende partij meent dat het recht op onderwijs haar wordt ontzegd louter op grond van een illegaal verblijf, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt het recht op onderwijs haar niet ontzegd. Immers stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet betoogt dat er in haar land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen, evenmin dat zij gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. De pertinente motieven van de bestreden beslissing worden aldus niet betwist, noch ontkracht. Zij toont niet aan op welke wijze het feit dat zij is ingeschreven in de school en deze school haar ondersteunt in haar keuze en opleiding, afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing gegeven motieven.

Voorts houdt verzoekende partij ook niet voor dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van haar opleiding in haar land van herkomst onmogelijk maken.

De verzoekende partij betoogt wel dat het onderwijs in het herkomstland ondermaats is, dat er geen gewaarborgde of ten minste vergelijkbare educatieve en kwalitatieve normen kunnen geboden worden in haar land van herkomst, of waarvan het bestaan zeker en ten minste zeer dubieus is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht of een machtiging tot verblijf moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Waar de verzoekende partij nog meent dat het afwegen van het recht op onderwijs van een minderjarige studerende en de gevolgen hiervan op haar individuele toestand, namelijk het verlies van een schooljaar of een vervulde opleiding, wel als een buitengewone omstandigheid kan gelden, beperkt zij zich tot het louter niet akkoord gaan met de beoordeling van de gemachtigde, doch dit volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

De Raad herhaalt dat de concrete motieven door de verzoekende partij niet worden weerlegd en dat de verzoekende partij niet aantoont dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij toont evenmin aan dat een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst voor haar, zonder meer, het verlies van een jaar onderwijs of een vervolliedigde opleiding impliceert.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij onterecht of met schending van artikel 2 van het Aanvullende Protocol nr. 1 bij het EVRM, heeft gemotiveerd dat het onderwijs dat de verzoekende partij volgde en volgt geen buitengewone omstandigheid is.

Een schending van artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER